

[Justitsministeren.]

som Politimesteren finder betryggende. Dernæst er Indmeldelse i en Ligbrændingsforening ogsaa tilstrækkeligt Grundlag for, at vedkommende Lig kan blive brændt. At denne Ligbrændingsforening skal være godkendt af Justitsministeren, betragter jeg som en ren og skær Formalitet. Det stammer jo fra den Formodning, som under første Behandling af Lovforslaget i det høje Ting blev fremsat om, at der skulde være Ligbrændingsforeninger, som ikke tog deres Formaal alvorligt, men havde andre Hensigter end den at virke for Ligbrændingen. Jeg tror ikke, denne Formodning er blevet bekræftet — i hvert Fald er der ikke overfor mig fremført noget som helst, som kunde bekræfte Formodningen. Naar man nu alligevel siger, at det skal være i saadanne af Justitsministeren godkendte Foreninger, at Medlemsskabet giver Tilladelse til at blive brændt, saa har jeg intet at indvende derimod af den Grund, at det efter min Mening er rent formelt, og det er en ret stor Ting, at man, naar dette Forslag er blevet til Lov, kan blive brændt, naar blot man har været Medlem af en Ligbrændingsforening. Saa slipper man jo for al anden Umage i den Anledning, og det kan maaske endda virke styrkende paa Tilgangen af Medlemmer til Ligbrændingsforeningerne, at denne Bestemmelse bliver indført.

Med Hensyn til Begravelsespladsernes Fredningstid bliver det nu altsaa ved den bestaaende Ordning. Dette Forhold ordnes jo ved Kirkegaardsvedtægter, som sorteres under Kirkeministeriet og Justitsministeriet, og det maa saa bero paa det praktiske Behov, som viser sig i Fremtiden, om det skal være almindeligt, at Fredningstiden bliver 10 Aar eller 20 Aar.

Af de Ændringsforslag, der er stillet, er der et, som giver mig Anledning til en Henstilling til det ærede Udvalg. Her er nu foreslaaet indført den Regel, at Forældre kun kan træffe Bestemmelse for deres Børns Vedkommende, naar disse er under 15 Aar. Efter den bestaaende Lov er Aldersgrænsen 18 Aar. Jeg tror ikke, Udvalget paa dette Punkt har tilstræbt nogen Indskrænkning, og skal derfor tillade mig at henstille til det ærede Udvalg elskværdigt at tage under Overvejelse mellem anden og tredie Behandling at lade det blive ved det bestaaende: at Forældre, indtil deres Børn er 18 Aar, kan træffe Bestemmelse om, at de skal brændes efter deres Død.

I øvrigt kan jeg tiltræde Lovforslaget i den Skikkelse, det vil faa ved Vedtagelsen af de stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Godskesen): Den højtærede Minister mente, at der kunde være Anledning til at gaa noget videre i Retning af at fremme Ligbrænding, end Udvalget har foreslaaet. Jeg skal dertil sige, at det er naturligvis en Skønssag, hvor langt man vil gaa. Der har ogsaa i Udvalget været forskellige Meninger — jeg kan maaske sige forskellig Sympati i saa Henseende, og jeg har ikke noget imod at sige, at jeg selv hører til dem, der gerne vilde gaa videre. Men Udvalgets Indstilling hyler for saa vidt paa et Kompromis, som det er det, alle har kunnet samles om, og som paa det nærmeste har kunnet tilfredsstille baade dem, der gerne vilde være gaaet videre, og dem, der maaske gerne vilde have holdt endnu mere tilbage.

Vedrørende den højtærede Ministers Henstilling til Udvalget er det rigtigt, at vi foreslaar, at Bestemmelse fra de efterlevendes Side om Ligbrænding af en afdød kun skal gælde med Hensyn til Børn under 15 Aar, men vi har ment dermed at være i Overensstemmelse med selve Lovforslaget. Det siges jo nemlig allerede i Lovforslaget, at naar en Person er 15 Aar, kan han selv træffe Bestemmelse. Vi har ment, at der saa ikke var Grund til at lade andre træffe Bestemmelse om Brænding af en ung afdød Person, naar han er over 15 Aar. Det ene, syntes vi, skulde svare til det andet. Jeg gaar ud fra, at Udvalget gerne vil overveje dette Spørgsmaal, som ikke er principielt, mellem anden og tredie Behandling; men hvis man da finder at burde forhøje Aldersgrænsen for Personer, for hvilke der kan tages Bestemmelse af andre, fra 15 til 18 Aar, er det et Spørgsmaal, om ikke den naturlige Konsekvens kræver, at ogsaa Betingelserne for, at den paagældende selv kan træffe Bestemmelse, ændres, saaledes at 18 Aar ogsaa her bliver Grænsen. Det er naturligt, synes jeg, at det samme Aaremaal danner Grænsen med Hensyn til den paagældendes Evne til selv at tage Bestemmelse og med Hensyn til Muligheden for, at andre kan tage Bestemmelse. Hvis man i det ene Tilfælde sætter 15 Aar, er det naturligt ogsaa i det andet Tilfælde at fastsætte 15 Aar, og vil man, som den højtærede Minister mener, gaa op til 18 Aar i det ene Tilfælde, er det et Spørgsmaal, om man ikke skulde gaa op til 18 Aar ogsaa i det andet Tilfælde. Men